

Св.

61.527

## ІЙ ІОСИФЪ.

На единъ бѣденъ и простодушень чело-  
вѣкъ, който ся наричалъ Іосифъ и разносялъ  
различны стоки въ Лондонъ, случило ся да  
замине по край църквѣ-тѣ, въ коѣто былъ  
Священникъ и проповѣдникъ добрый Павелъ.  
Като чулъ, че тамъ пѣяли псалмы отъ Псал-  
тирь-тѣ, той влѣзалъ внѣтрѣ съ голѣмъ трудъ,  
защото имало много народъ, и ся запрѣлъ  
при амвонѣ-тѣ. Като свършили пѣніе-то, на-  
чала ся проста, обаче прехубава проповѣдь  
отъ слѣдующе-то Апостолско слово: *Вѣр-  
но е и за всяко приѣманіе достойно това  
слово, че Іисусъ Христосъ дойде въ мѣръ да  
спасе грѣшны-ты, отъ които съмъ първый  
азъ. (1. Тим. 1; 15).* Павелъ просто и ясно  
располагаше истинѣ-тѣ на Евангеліе-то, като  
казуваше тыя слова: Погледнете брагѣе, кои-  
то сте повиканы, че не сѣ мнозина мѣжду  
васъ мѣдри по плоть-тѣ, нито мнозина сил-  
ни, нито мнозина благородни, обаче Богъ  
избра безумны-ты на свѣтъ-тѣ, за да посра-  
ни мѣдры-ты; и слабы-ты (просты-ты, бѣ-  
дны-ты) на свѣтъ-тѣ избра Богъ да посрами  
силны-ты (книжны-ты), и незнамениты-ты на  
свѣтъ-тѣ (просты челоуѣцы) и укоренны-ты,  
и които нищо не струватъ (Апостолы-ты)